

ת"ד 11585/05/19 - מוחמד איברהים נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 11585-05-19 מדינת ישראל נ' איברהים
תיק חיצוני: 393149/2018

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
המבקש	מוחמד איברהים
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 8.9.2019.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961, סיכון עוברי דרך בנסיעה אחורנית בניגוד לתקנה 45(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות") והתנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של 3 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי מעולם לא זומן לדיון בעניינו ומעולם לא קיבל כתב אישום או הודעה כלשהי לפיה נפתח כנגדו תיק בבית המשפט לתעבורה וכי מעולם לא הוצע לו לקבל דבר דואר מבית המשפט והוא סירב לקבלו. לטענת המבקש, ברחוב בו הוא מתגורר ישנם לפחות 3 אנשים נוספים ששמן זהה לשמו ולא מן הנמנע כי דבר הדואר הגיע לאדם אחר.

לטענתו הוא אכן זומן לחקירה באגף התנועה בירושלים שם הכחיש את המיוחס לו בחקירה ומסר כי מעולם לא פגע במתלונן וכי לא היה מעורב בתאונה. המבקש הוסיף כי ראיות התביעה הינן חלשות ביותר ויש בלבול במועד התאונה ובעדויות וככל הנראה מחפש המתלונן להטיל עליו את האחריות לתאונה.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המבקש קיבל זימון לדיון שנשלח על-ידי בית המשפט ולא התייצב לדיון.

המשיבה ביקשה לדחות את הבקשה לנוכח עיקרון סופיות הדיון ובזבוז הזמן השיפוטי כתוצאה ממחדלי הנאשם.

דין והכרעה

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: "**החסד"פ**) מאפשר לדון נאשם בפלילים בעבירות מסוימות ללא התייצבותו וקובע חזקה לפיה אם זומן נאשם ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום ובית המשפט רשאי לדון אותו שלא בפניו.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

על פי אישור המסירה שנמצא בתיק בית המשפט, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש וחזרה בציון "סרב לקבל-הודבק".

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידי את ההודעה על מועד הדיון שנקבע בעניינו כיון שיש אנשים בעלי שם זהה אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו, במיוחד נוכח העובדה שדבר הדואר נמסר בכתובתו. טענות לשיבושים בהגעת דברי דואר או הגעת דבר הדואר לאחר תוך סתירתה של חזקה המסירה יש לתמוך בחומר ממשי ולא על-ידי העלאת טענות בעלמא (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** מיום 25.3.2018).

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

במקרה שבפניי טען המבקש יגרם לו עיוות הדין בשל כפירתו במיוחס לו. הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע

לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.2002), רע"פ 1773/04 אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.2004)). טענתו של המבקש כי הראיות חלשות וקיים בהן בלבול הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה והוכחתה.

בנוסף, נוכח עברו התעבורתי הלא מכביד של המבקש ובהיעדר חבלה של ממש להולך הרגל ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש פסילה למשך 5 חודשים, הושתה עליו פסילת המינימום בת 3 חודשים, פסילה על תנאי וקנס. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט תשרי תש"פ, 28 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.